

regel. Det har derfor været nødvendigt at finde frem til en fast tidsgrænse, hvorefter arbejdspladsen betragtes som permanent. Tidsgrænsen på 60 arbejdsdage er således ikke fastsat med henblik på at tilgodese bestemte brancher eller typer af arbejdspladser, men ud fra en antagelse om, at skiftet af arbejdssted efter denne periode ikke længere medfører ekstra befodringsudgifter i forhold til for andre lønmodtagere med fast arbejdssted. På denne baggrund finder jeg, at det i loven fastsatte antal arbejdsdage er passende.

Efter min opfattelse vil det ikke være logisk at udvide tidsgrænsen på grund af sygdom, når det generelt forudsættes, at befordringen efter 60 arbejdsdage ikke medfører ekstra befodringsudgifter med fast arbejdssted. Selve årsagen til, at den pågældende arbejder et bestemt sted, har ingen betydning for befodringsudgiftens størrelse.

Selv om man synes, at 60-dages-grænsen er for kort, måtte denne i givet fald erstattes af en anden længere tidsgrænse, da det under alle omstændigheder ville være uacceptabelt at give adgang til at modtage godtgørelse i forbindelse med skiftende arbejdspladser til arbejde samme sted uden tidsbegrænsning.

En fravigelse fra den generelle regel ville helt sikkert også medføre krav om forlængelse af fristen fra andre faggrupper og med andre begrundelser end sygdom.

Der ville således kunne blive tale om et stort tilbageskridt i forhold til den forenkling, der bl.a. var hensigten med skattereformen, hvor man bestræbte sig på at undgå administrative og kontrolmæssige problemer og i videst muligt omfang søgte at anvende objektive kriterier.

På denne baggrund kan jeg ikke gå ind for den foreslåede ændring af ligningsloven.

Spm. nr. S 2116

Til skatteministeren (13/7 95) af:

Kristen Touborg (SF):

»Hvis en arbejdsgiver beder en medarbejder om i egen bil at køre til et møde eller lignende som en del af medarbejderens arbejde i arbejdstiden, hvordan kan medarbejderens udgifter til denne transport da afregnes efter den nye ligningslov?«

Svar (18/7 95)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Efter reglerne i ligningslovens § 9, stk. 5, jf. § 9 B, stk. 1, litra b, har arbejdsgiveren mulighed for at udbetale skattefri befodringsgodtgørelse efter Ligningsrådets satser for befordring mellem forskellige arbejdspladser for samme arbejdsgiver.

I den nævnte situation, hvor medarbejderen for arbejdsgiveren deltager i et møde eller lignende et andet sted, kan mødestedet betragtes som en anden arbejdsplads.

Hvis medarbejderen kører til mødet fra den normale arbejdsplads, kan arbejdsgiveren således udbetale skattefri befodringsgodtgørelse for kørslen mellem de to arbejdspladser.

Hvis medarbejderen derimod kører direkte fra eller til den sædvanlige bopæl, er kørslen omfattet af 60-dages-reglen i § 9 B, stk. 1, litra a, således at der kan udbetales skattefri befodringsgodtgørelse for kørslen fra eller til mødestedet i de første 60 arbejdsdage på det pågældende sted.

Spm. nr. S 1735

Til arbejdsministeren (22/5 95) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Kan ministeren redegøre for de saglige årsager til, at Direktoratet for Arbejdsledelsesforsikringen og Arbejdsmarkedets Ankenævn begge i en konkret sag om en landmand, hvis ejendom er taget til brugeligt pant, fortolker reglerne i arbejdsledelsesforsikringsloven derhen, at der ikke kan ydes dagpenge?«

Begrundelse

I den pågældende sag (Arbejdsmarkedsudvalget, alm. del, bilag 324 (internt) 1994-95) fortolkes arbejdsledelsesforsikringslovens § 57 således, at dagpengeudbetaling, der kun kan finde sted, hvis »en selvstændig erhvervsdrivendes personlige arbejde i virksomheden anses for ophørt mere end midlertidigt«, ikke kan omfatte den pågældende landmand.

Den pågældende er a-kasse-forsikret, ledig, søger job, ejer en bedrift, der er taget til brugeligt pant uden endnu at være gået på tvangsauktion, men bebor stadig ejendommen. Den